

ĐẠI HỌC CẦN THƠ - NƠI TÌNH YÊU BẮT ĐẦU

Nguyễn Thị Kiều Danh

Khoa Khoa học xã hội và Nhân văn

Với nhiều người, Trường Đại học Cần Thơ có thể chỉ là nơi để học tập và làm việc. Nhưng với tôi, đây còn là nơi mà tình yêu đầu đời của tôi đã nảy nở và mang lại cuộc sống hạnh phúc cho gia đình chúng tôi ngày hôm nay.

Cách đây 15 năm, khi đó tôi là một cô sinh viên ngành Ngữ Văn khóa 31 của Khoa Sư phạm, còn anh là sinh viên ngành Cơ khí khóa 30 của Khoa Công nghệ. Thuở ấy, tôi chân ướt chân ráo từ xứ sở miệt vườn Tiền Giang sang Đại học Cần Thơ để học tập nên còn rất quê mùa. Anh cũng xuất thân từ xứ biển Tiền Giang nên chất lúa cũng chưa gột rửa được hết. Thế là hai con người đồng hương đã cùng học cùng trường với nhau.

Chúng tôi biết nhau vào thời điểm tôi là sinh viên năm thứ 2, còn anh là sinh viên năm thứ 3. Nơi chúng tôi biết nhau và quen nhau không phải là một nơi xa lạ nào, đó là Trung tâm học liệu của Trường. Khi ấy, Trung tâm học liệu vừa được xây xong, cơ sở vật chất rất khang trang, có máy lạnh, máy tính, kho sách phong phú nên được các thế hệ sinh viên chúng tôi chen chúc giành nhau để được vào đó học (vì lúc đó đa số sinh viên chưa có điều kiện như ngày nay). Ấn tượng sâu sắc khi đi TTHL lúc bấy giờ là sinh viên phải tranh thủ vô sớm để xếp hàng để chờ TTHL mở cửa, rồi lên giành chỗ ngồi, vì nếu chậm trễ sẽ không còn chỗ nữa. Có trường hợp học nhóm thì cử đại diện 1 người vào trước, sau đó giành ghế bằng cách để mỗi chỗ ghế 1 quyển sách. Thế là các bạn vô sau được có chỗ ngồi.

Tôi và nhóm bạn của tôi, cũng như anh và nhóm bạn của anh thường xuyên vào TTHL để học bài. Nhóm tôi có 4 người nữ, nhóm anh có 5 người nam. Chúng tôi thường ngồi chung khu vực phía sau của tầng 2 TTHL. Không

biết nhóm anh để ý nhóm chúng tôi từ lúc nào, nhưng có điều rất ngộ là nhóm của anh thường hay nhìn lén sang nhóm của chúng tôi và xì xầm, bàn tán cười nói với nhau gì đó. Ban đầu nhóm nữ chúng tôi không để ý. Nhưng sau khi phát hiện bị nhìn lén và bị bàn tán thì nhóm bắt đầu cảm thấy khó chịu và dời sang những chỗ khác (lúc ấy nhóm chúng tôi là “hội độc thân”). Nhưng câu chuyện bắt đầu từ đây.

Vào một buổi sáng nọ, khi tôi vừa thi môn Kinh tế chính trị học ra, tôi vào TTHL để tìm tài liệu cho các môn thi tiếp theo. Bỗng đâu anh xuất hiện kế bên, và ngộ ý hỏi xin giấy nháp để ghi chú tài liệu để chuẩn bị đi thi môn Tư tưởng Hồ Chí Minh. Tôi tìm khắp người, tìm trong túi áo, rồi túi quần, lấy ra được 1 tờ giấy nháp vừa mới đi thi ra và đưa cho anh. Và anh bắt đầu bắt chuyện. Sau này anh kể lại, lúc ấy thấy tôi đeo bảng tên Khoa Sư phạm, nên đúng ý nguyện của anh là muốn tìm một người yêu học Sư phạm. Và khi thấy tôi đeo bảng tên Sư phạm thì tiếng sét ái tình đã đến với anh. Nhưng với tôi lúc ấy, trái tim chưa biết rung động với ai, kể cả anh, vì từ trước đó tôi chỉ biết miệt mài học tập và cũng quan niệm là sẽ không yêu thương ai khi còn quá sớm. Dự định là khi ra tốt nghiệp ra trường thì mới tính đến chuyện tình yêu và hôn nhân. Nhưng có lẽ định mệnh đã an bài.

Tôi lúc ấy cảm thấy khó chịu trước sự theo đuổi của anh nên thường tỏ thái độ không thoải mái, đôi khi lại cố tình tỏ ra cọc lóc, vô duyên, khó chịu với anh. Lúc bấy giờ, bên ngành Ngữ Văn có một câu tương truyền rằng:

*“Gái Ngữ Văn như hoa thiên lý,
Trai Cơ khí như khí nước phong.”*

Nhằm ngụ ý thể hiện sự không hòa hợp và hơi có phần.... khinh địch. Nhưng bên Cơ khí cũng gắt không kém cạnh, lại đối lại như sau:

*“Cầu trời cho nổi cơn giông
Để cho hoa thiên lý rớt bên hồng mây cay.”*

Và tôi đã cố tình nói câu này trong một lần trò chuyện ngụ ý là kêu anh hãy bỏ cuộc, không theo đuổi nữa. Nhưng sau đó anh đáp lại 2 câu của tôi bằng 2 câu này:

*“Cầu trời cho nổi cơn giông
Cho hoa thiên lý rớt trên tay máy cày.”*

Tôi hỏi anh sao lại không phải là “rớt bên hông” mà là “rớt trên tay”? Anh trả lời với nụ cười hiền hòa: “*Để anh nâng niu cánh hoa ấy, chứ rớt bên hông sẽ bị giập tả tơi sao*”. Thế là khoảnh khắc ấy anh đã chiếm trọn trái tim tôi!!!

Và thế là một chuyện tình bắt đầu nảy nở và đơm hoa kết quả ngọt vào 6 năm sau đó. Sau khi ra trường, dù trải qua nhiều sóng gió nhưng cuối cùng chúng tôi cũng đã đến được với nhau và hiện đang có một mái ấm hạnh phúc.

Tôi hiện đang là giảng viên của Khoa Khoa học Xã hội và Nhân Văn, nên Trường Đại học Cần Thơ không chỉ là nơi tình yêu bắt đầu, mà đó là nơi tôi đã xây dựng cuộc sống cho mình: tình yêu, sự nghiệp và hạnh phúc. Và có lẽ không chỉ riêng tôi mà còn nhiều chuyện tình cũng đơm hoa thơm trái ngọt từ mái trường này.